

Μια “πράσινη” αποστολή διάσωσης

Μια φορά και ένα καιρό, σ’έναν κόσμο μαγικό ζούσαν δυο φίλοι δι’ αλληλογραφίας. Δυο φίλοι διαφορετικοί, ένα ελάφι που κατοικούσε στην Ξάνθη και ονομαζόταν Βρισηίδα, και ένας βάτραχος, που κατοικούσε στο Παρίσι και ονομαζόταν Αρολλinaire. Η ζωή τους κυλούσε ήρεμα, χωρίς ανατροπές. Πολύ σύντομα όμως αυτό θα άλλαζε και οι ήρωές μας θα ζήσουν μια απίστευτη περιπέτεια...

Ένα ηλιόλουστο πρωινό, καθώς η Βρισηίδα έπινε νερό στις όχθες του κρυστάλλινου ποταμού Νέστου, ένα λευκό περιστέρι έφτασε και της άφησε ένα γράμμα. Εκείνη χαρούμενη έτρεξε να το ανοίξει, γιατί ανυπομονούσε να μάθει νέα από τον Αρολλinaire. Η χαρά της έσβησε όταν διάβασε τη λέξη “Βοήθεια” πάνω σε ένα σημείο του χάρτη. Και αμέσως συνειδητοποίησε ότι ο φίλος της ήταν φυλακισμένος σε ένα μεγάλο εστιατόριο του Παρισιού προκειμένου να γίνει η φημισμένη σπεσιαλιτέ «βατραχοπόδαρα». Ο Αρολλinaire χρειαζόταν οπωσδήποτε τη βοήθεια της Βρισηίδας. “Ωχ τι θα κάνω τώρα;” σκέφτηκε εκείνη. “Πρέπει να φύγω, να πάω στο Παρίσι. Δεν μπορώ να τον αφήσω μόνο του”. Και αμέσως ετοίμασε τη βαλίτσα της για να ξεκινήσει το περιπετειώδες ταξίδι της για την πόλη του φωτός.

Μα η ηρωίδα μας αντιμετώπιζε ένα σοβαρό πρόβλημα, δεν είχε εγκαταλείψει ποτέ το ποτάμι της κι επομένως δεν ήξερε πώς να φτάσει στον Σταθμό των Ζώων.

Περπάτησε και περπάτησε μέχρι που είδε ένα επιβλητικό ρολόι μπροστά της. Βρισκόταν στο κέντρο της Ξάνθης, στη διάσημη πλατεία της, όπου το ρολόι αποτελούσε το σημείο αναφοράς των κατοίκων της. “Ουφ κουράστηκα πολύ, θα ξεκουραστώ μια στιγμή στη σκιά του ρολογιού”. Ξαφνικά, μια όμορφη μελωδία την ξύπνησε και η Βρισηίδα κατευθύνθηκε προς τα εκεί. “Κάποιος παίζει πιάνο, θα μπορούσε να με βοηθήσει να βρω τον Σταθμό;” αναρωτήθηκε. Προχώρησε προς την παλιά πόλη ακούγοντας ταυτόχρονα το πικ-απ να παίζει δίσκους του Μάνου Χατζηδάκη. Ω! Τι έκπληξη! Βρισκόταν μπροστά στο σπίτι του διάσημου Έλληνα μουσικοσυνθέτη. Ωστόσο, δεν υπήρχε κανείς να την βοηθήσει και συνέχισε τον δρόμο της.

Μια γλυκιά μυρωδιά της τρύπησε τη μύτη και δεν την άφηγε να σκεφτεί. Έτσι, μπήκε σε ένα ζαχαροπλαστείο και είπε: “Θα ήθελα να δοκιμάσω το γλυκό που μυρίζει τόσο ωραία!” Οι ζαχαροπλάστες γέλασαν και της προσέφεραν μερικές *καριόκες*, το διάσημο τοπικό γλυκό. Η Βρισηίδα ξετρελάθηκε και μάλιστα αγόρασε ένα κουτί για τον δρόμο. Μόλις βγήκε από το μαγαζί, είδε πολύ κόσμο να χορεύει και να τραγουδάει μεταμφιεσμένος με αποκριατικές στολές. Ήταν το μεγάλο Καρναβάλι της Ξάνθης, της πόλης με τα χίλια χρώματα όπως οι ντόπιοι την αποκαλούν. Χωρίς να το καταλάβει καλά-καλά, βρέθηκε πάνω σε ένα άρμα με πεταλούδες ώσπου η πιο πολύχρωμη πεταλούδα πήρε την Βρισηίδα στα φτερά της και την μετέφερε στο Σταθμό των Ζώων. Πήρε το πρώτο τρένο για Παρίσι και απόλαυσε την ασυνήθιστη υποβρύχια διαδρομή.

Λίγες ώρες αργότερα, η Βρισηίδα έφτασε επιτέλους στον προορισμό της και δεν μπορούσε να σταματήσει να κοιτά γύρω της. Βρισκόταν ήδη στις όχθες του Σηκουάνα και διέσχισε το δρομάκι όπου ήταν οι πωλητές παλιών βιβλίων (*bouquinistes*). Ξαφνικά, καθώς ξεφύλλιζε τα παλιά βιβλία, εμφανίστηκε ένας άγριος κυνηγός και φώναξε «Ένα ελάφι στον πάγκο του Lucas, ελάτε να το πιάσουμε γρήγορα προτού φύγει!». Η Βρισηίδα τρομαγμένη άρχισε να τρέχει ώσπου έφτασε σε ένα *bateau mouche* που ήταν έτοιμο να φύγει. Ανέβηκε αμέσως και προσπάθησε να κρυφτεί μέσα στο πλήθος ενώ έβλεπε τον κυνηγό να χάνεται ανάμεσα στους πάγκους. Ανακουφισμένη πια αποφάσισε να απολαύσει την άγνωστη διαδρομή. Να, δεξιά είναι το Μουσείο Ορσέ και στα αριστερά δεσπόζει η Παναγία των Παρισίων. «Ω! τι πανέμορφο που είναι το Παρίσι!» αναφώνησε, αλλά μετά συγκεντρώθηκε στον σκοπό του ταξιδιού της. Δεν είχε έρθει εδώ για διακοπές, αλλά για να σώσει τον φίλο της τον Apollinaire.

Έπειτα, έφτασε στον Πύργο του Άιφελ διότι εκεί κοντά ήταν το εστιατόριο όπου είχε παγιδευτεί ο πράσινος φίλος της. Έμεινε με ανοιχτό το στόμα μόλις τον αντίκρυσε. «Θα στείλω μια καρτ ποστάλ στην κουκουβάγια Αθηνά, τη φίλη μου, μόλις σώσω τον Apollinaire!» είπε ενθουσιασμένη και άρχισε να τρέχει προς τα δεξιά. Μπλέχτηκε για λίγο στα στενά σοκάκια του τρίτου διαμερίσματος κι έπειτα έφτασε μπροστά στο πολυτελές εστιατόριο με το όνομα “*Τα όμορφα αστέρια*”. Ήταν γεμάτο κόσμο και καθώς ήταν πολύ επικίνδυνο να μπει, βρήκε την έξοδο κινδύνου. Εκεί συνάντησε έναν συμπαθητικό γάτο. «Καλησπέρα δεσποινίς, τι κάνετε εδώ;». Η Βρισηίδα του διηγήθηκε όλες τις περιπέτειές της για να φτάσει εδώ και αυτός την λυπήθηκε. «Θα μιλήσουμε στην σεφ Λου, είναι πολύ καλή και θα ελευθερώσει τον φίλο σου τον Apollinaire, μην ανησυχείς! Θα πάω τώρα αμέσως να την βρω» είπε ο γάτος και έφυγε.

Ξαφνικά μια μεγάλη κόκκινη πόρτα άνοιξε και η σεφ Λου μπήκε κρατώντας τον Apollinaire στην αγκαλιά της. “ Ω! βάτραχε είσαι ελεύθερος πια!” αναφώνησε με ενθουσιασμό. “Λυπάμαι πραγματικά για την αναστάτωση που σας προκάλεσα. Έχω καταδιάσει τον βοηθό μου για αυτή του την ανοησία. Μα θα σας συμβούλευα να εγκαταλείψετε γρήγορα την πόλη γιατί οι άλλοι σεφ είναι ήδη στο κατόπι σας. Φύγετε από την πίσω πόρτα θα είστε ασφαλ...” δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει την φράση της και οι δύο φίλοι βγήκαν από το εστιατόριο. “Ω! Apollinaire είμαι τόσο ευτυχισμένη που σε βλέπω” είπε με δάκρυα στα μάτια η Βρισηίδα. Ο Apollinaire την έσφιξε στην αγκαλιά του και της ψιθύρισε: “Είσαι η ηρωίδα μου! Ευχαριστώ!”. Και οι δυο φίλοι μπήκαν στο υποβρύχιο της επιστροφής.

Ξαφνικά μια γοργόνα-ταχυδρόμος τους έφερε ένα καινούριο μήνυμα. Τώρα ο Liam, ο φλύαρος παπαγάλος από τον Αμαζόνιο χρειαζόταν τη βοήθειά τους. Μια νέα αποστολή διάσωσης θα ξεκινούσε και οι ήρωές μας ήταν ήδη πολύ ενθουσιασμένοι στην ιδέα μιας ακόμη αξέχαστης περιπέτειας...